

givning, har man specielt beskæftiget sig med Bagerierne. I et Land som Norge har man endogsaa forbudt Natarbejde overhovedet, og i Tyskland har man ogsaa været inde paa en Begrænsning af Dagarbejdet, ganske vist ikke nogen megen effektiv i Forhold til den almindelige Begrænsning, vi have opnaaet ad privat Vej i alt Fald her hos os. Man erkender altsaa, at her er et Omraade, hvor det virkelige kræves, at Lovgivningsmagten griber ind for at beskytte Arbejderne. Det, man tager Sigte paa i første Linie, er at beskytte de unge Mennesker, og jeg tror ikke, man skal være saa betænkelig derved, selv om der kommer Indvendinger fra Bagermestrene. Jeg tror ikke, man altid skal bøje sig for Sagkundskaben, særlig naar Sagkundskaben er saa stærkt interesseret, som den er i dette Tilfælde.

Med Hensyn til § 2 havde det ærede Medlem jo ogsaa nogen Tvivl og syntes, det var urimeligt, at man her traf en Bestemmelse, som maaske kunde komme til at virke uretfærdig paa nogle Steder. Jeg kan ikke paa nogen Maade give det ærede Medlem Ret i, at denne Bestemmelse vil kunne genere Bagervirksomheden. Naar man tager Hensyn til den meget moderate Maade, hvorpaa man har ytret Ønsket om at skaffe disse Arbejdere et Fridøgn om Ugen, idet man har tilladt, at der endogsaa kan udføres Arbejde i 3 Timer enten ved Slutningen af Fridøgnet eller i Begyndelsen, saa bliver den Tid, man lovlige kan skaffe Arbejderne fri, ret begrænset. Og er Forholdet dette, at de vedkommende bage for at kunne tilfredsstille deres Søndagspublikum, saa ville de benytte sig af denne Regel, saaledes at de anvende saa meget Arbejde som muligt ved Fridøgnets Begyndelse. De 3 Timers Arbejde vilde de lægge der, og ved Hjælp af de Kræfter, som i Øjeblikket ikke have fri, ville de foretage Bagningen bagefter. Hævlægning, Dejglægning, Opfyring osv. ville de lægge i den Periode, og saa kunne de meget godt klare sig og faa det Brød bagt, som de skulle bruge i Løbet af Søndagen.

Det ærede Medlem mente, at det vilde være uheldigt for de smaa Bagerier, som vilde komme til at lide derunder. Nej, Loven vil komme til at virke paa en anden Maade. De Bagerier, som have det mindste Personale, ere de Bagerier, som selv føre Butik, og som i Reglen have Butikken knyttet til Arbejdsstedet. Disse Bagerier ville derfor lettere i Forhold til deres Omsætning kunne skaffe sig det fornødne friske Brød. Der er jo kun Tale om Luksus-

brød og ikke om almindeligt Husholdningsbrød. Det kan man sagtens faa, uanset at der stoppes om Søndagen af nogle af Personalet. Derimod kunne de store Forretninger maaske have lidt vanskeligt ved at skaffe den samme Brødmængde til deres mange forskellige Udsalg, og det profiterer de mindre Bagerier af, idet deres Butikker, der maaske have forholdsvis mere frisk Brød, ville blive mere søgte. Loven vil altsaa gavne de smaa mere end de store og i hvert Fald ikke være dem til Skade. Antallet af Arbejdere har ikke noget at betyde. For dem, der slet ingen have til at hjælpe sig, spiller Loven ikke anden Rolle, end at de faa et lille Plus i deres Konkurrencedygtighed, i hvert Fald vil den ikke skade dem. Overalt vil man kunne indrette sig saaledes, at Arbejdet kan lade sig gøre, uden at det generer. Jeg er derfor ikke af de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med, i nogen Maade bleven overbevist om, at det ikke skulde være rigtigt at gaa den her foreslaaede Vej og sende Lovforslaget op i det andet Ting. Jeg haaber, at det der vil blive vedtaget uforandret, men det tør man jo ikke altid, og heller ikke i dette Tilfælde gaa ud fra. Men lad os saa se, hvad der kan fremkomme fra den Side.

De Ændringsforslag, Sprogudvalget har stillet, har jeg ikke noget bestemt imod, kun synes jeg, et de ikke paa nogen Maade gøre Lovforslaget bedre. Jeg er ikke særlig sprogkyndig, men der er dog et enkelt Udtryk, jeg vil tillade mig at sætte et Spørgsmaalstegn ved. Der foreslaas nemlig, at Ordet „beskæftige“ skal erstattes med „sysselsætte“. Det forekommer mig, at disse to Udtryk ikke dække hinanden fuldstændigt, og jeg vilde beklage, at de Nuancer gik tabt, som kunne ligge i, at man i et givet Tilfælde kan bruge „Beskæftigelse“ og „beskæftige“ som Udtryk for, at det drejer sig om et vist fast Arbejde, og Ordet „Sysselsættelse“ som Betegnelse for, hvad jeg vil kalde en Beskæftigelse i ringere Grad, men dog en jævn Beskæftigelse, og endelig Ordet „sysle med“, hvor der ikke er Tale om nogen fast varig Beskæftigelse. Der gaar, synes jeg, en Nuancering tabt, hvis man skyder Ordet „beskæftige“ ud af Sproget, og det er vel netop det, der har været de ærede Forslagsstilleres Hensigt, naar de ville have Ordet bort her, hvor det dog passer meget godt. Sagen er vel, at Ordet smager af Germanisme. Jeg skal, som sagt, ikke modsætte mig denne Ændring, men jeg har ikke villet undlade at udtale, at jeg her